

A Pécsi Ítéltábla a **C. Kft.** által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a dr. Takács Tibor ügyvéd által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen tulajdonjog megállapítása iránt indított perében a ... Törvényszék 2015. október 5. napján kelt .../4. számú ítélete ellen a felperes által 5. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 1.434.700 (egymillió-négyszázharmincnégyezer-hétszáz) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - az illetékes állami adóhatóság felhívására - 2.500.000 (kétfmillió-ötszázezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperest 2008. január 9-én az alperes alapította, és a felperes egyedüli tagja az alperes.

Az alperes kizárólagos tulajdonosa a hrsz.-ú „kivett kultúrház” megjelölésű ingatlannak (továbbiakban: **S.**), amely az alperesnek az önkormányzat vagyonáról és a vagyongazdálkodás szabályairól szóló 7/2004.(IV.30.) számú rendelete 2. számú mellékletében szereplő korlátozottan forgalomképes önkormányzati vagyontárgy.

Az alperes úgy döntött, hogy az ingatlanban (funkciója megváltoztatásával) borozót, éttermet és panziót alakít ki. A beruházást részben a Terület és Régiófejlesztési Célelőirányzat (TRFC) pályázati forrásból szeretne volna finanszírozni. E pályázaton az önkormányzat nem indulhatott, ezért az alperes úgy döntött, hogy a pályázó beruházó a felperes lesz. Ennek érdekében 2008. július 1-jén a felek bérleti szerződést kötöttek. A bérleti szerződésben megállapodtak abban, hogy az alperes 10 évre, 2018. június 30-áig a felperes használatába adja a **S.** ingatlant egy első osztályú panzió kialakítása érdekében, amelyhez a felperes regionális pályázati forrást és hitelt kíván igénybe venni. Úgy rendelkeztek, hogy a használattal kapcsolatos minden kötelezettség és haszon a felperest terheli és illeti, továbbá a felperes az átalakítás időszakában bérleti díjat nem fizet, mivel rendeltetésszerűen az ingatlant használni nem tudja, majd az átalakítás várható befejezésének időpontja után is elengedi az alperes a bérleti díjat, a felperes felé, csak az ÁFA összegét számlázza.

A felperes jogosult volt arra is, hogy a bérleti időszak lejárta előtt 6 hónappal azt az alpereshez intézett egyoldalú nyilatkozatával 10 évvel meghosszabbítsa.

A bérleti szerződés 5. pontjában rögzítették, hogy a bérlő a bérbeadó előzetes engedélye alapján jogosult a bérleményt átalakítani vagy abban bármiféle építési munkát elvégezni. A bérlő a bérleményre fordított beruházásait, bármiféle ráfordításait semmiféle jogcímen, még részben sem jogosult a bérbeadóra áthárítani vagy azt a bérbeadótól követelni, kivéve ha ebben, a bérbeadóval írásban külön megállapodott.

A felperes 2008. december 19-én jogerős építési engedélyt kapott az átalakítás elvégzésre, a beruházás megkezdődött, azonban 2011. január 5-én az alperes ellen adósságrendezési, 2011. február 10-én a felperes ellen felszámolási eljárás indult. A felszámolási eljárás során a bérleti szerződést a felperes korábbi vezetője a felszámolónak nem adta át, azt a felszámoló a per során az alperestől kapta meg írásbeli ellenkérelmének mellékleteként.

2015. április 10-én az építésügyi hatóság a S. épület földszintjén kialakított étteremre és a pince szinten készült borozóra jogerős használatba vételi engedélyt adott.

A felperes keresetében kérte, hogy állapítsa meg a bíróság, hogy megszerezte a hrsz.-ú ingatlan 86/100 tulajdoni hányadának tulajdonjogát ráépítés címén. Arra hivatkozott, hogy a felek ugyan megállapodással nem rendezték az építkezést követő tulajdonjogi helyzetet, de ítélkezési gyakorlat a ráépítés következményeit kiterjesztette arra az esetre is, amikor a ráépítés lényegében a tulajdonos engedélyével történik.

A 2008. július 1-jén kelt bérleti szerződés 5. pontjával kapcsolatban kifejtette, hogy az elvonja a fedezetet a felperes hitelezőinek kielégítése elől, ezért a Cstv.40.§ (1) bekezdés a) pontjába ütközik, emiatt érvénytelen.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperes az alperes ellen adósságrendezési eljárásban a perben érvényesített követelését nem jelentette be, emiatt a 60 napos határidő elmulasztása jogvesztéssel járt.

Az alperes szerint a korlátozottan forgalomképes önkormányzati vagyonhoz tartozó ingatlan felett a felperes ráépítéssel nem szerezhet tulajdonjogot.

Álláspontja szerint a felperes Cstv.40.§ (1) bekezdésében szabályozott 90 napos keresetindítási határidőt elmulasztotta.

Vitatta, hogy a Cstv.40.§ (1) bekezdés a) pontjában foglalt feltételek fennállnának. Állította, hogy rosszhiszemőség az alperes részéről nem áll fenn, az alperes tudomással bírt arról, hogy a bérlő a beruházáshoz regionális pályázati forrást és hitelt kíván igénybe venni. A hitelezők kijátszásának gondolata fel sem merült az önkormányzat részéről, mert a V. Zrt. szándéknyilatkozata alapján a hitel nyújtásának nem volt akadálya és ekkor még a felperes sem volt fizetéseképtelenségi helyzetben. A bérleti szerződés 10 éves határozott időtartamú volt, a felek úgy állapodtak meg, hogy a felperes bérleti díjat a szerződés egész tartama alatt nem fizet, így a beruházás összegét a felek a 10 éves bérleti díj összegével egyenlőnek tartották. A bérleti szerződés 5. pontjának rendelkezései kizárják a beruházási költségek elszámolhatóságát, illetve a felperes általi bármilyen jogcímen történő érvényesítését, így tehát a felperes ráépítéssel nem szerezhetett tulajdonjogot. A felek között külön megállapodás később sem jött létre, amely a beruházás jogkövetkezményeit a szerződéstől eltérően szabályozta volna.

Vitatta az alperes a felperes által megjelölt értéknövekedési mértéket és tulajdonszerzési arányt is.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 2.540.000 forint elsőfokú eljárásban felmerült perköltséget, valamint az államnak 1.500.000 forint le nem rótt elsőfokú eljárási illetéket.

Nem találta megalapozottnak az alperesnek azt a védekezését, hogy a követelést adósságrendezési eljárásban kellett volna bejelenteni, kifejtve, hogy a tulajdoni igényeket polgári perben kell érvényesíteni.

Nem értett egyet azzal sem, hogy a felperes a Cstv.40.§ (1) bekezdésében előírt 90 napos keresetindítási határidőt elmulasztotta volna, megállapítva, hogy a keresetindítási határidő akkor vette kezdetét, amikor a felszámoló a keresetindításhoz szükséges információkról hitelt érdemlően tudomást szerzett, ez pedig jelen ügyben akkor következett be, amikor a felszámoló az alperes ellenkérelmének mellékleteként a bérleti szerződést megismerte. Az írásbeli ellenkérelem kézbesítésétől 90 napon belül a felperes a Cstv.40.§ (1) bekezdés a) pontjára alapított érvelését előadta.

Nem fogadta el az elsőfokú bíróság az alperesnek azt a védekezését sem, amely szerint a korlátozottan forgalomképes vagyontárgy ráépítés tárgya nem lehet. Az ingatlan korábbi zálogjoggal való megterheléseiből arra következett, hogy nem lett volna akadálya a peres felek olyan megállapodásának, amely a beruházás következményeként ráépítés címén a felperes tulajdonszerzését eredményezte volna. Megállapította azonban, hogy ilyen megállapodás a felek között nem jött létre, megállapodás hiányában pedig a ráépítéssel való tulajdonszerzés a felek közötti bérleti szerződés 5. pontjában foglaltakra tekintettel kizárt.

Az elsőfokú bíróság arra a meggyőződésre jutott, hogy az alperes a perben sikeresen bizonyította, hogy a bérleti szerződés megkötésekor a felek szándéka nem irányult arra, hogy a felperes hitelezőit elzárják a felperes esetleges felszámolása esetén igényük kielégíthetőségétől. Megállapította, hogy az alperes szándéka az volt, hogy a beruházás megvalósulhasson, annak előnyeit az önkormányzat, a település lakói élvezhessék a beruházás megvalósítói a pályázati pénzből, illetve hitelből vállalkozói díjukhoz hozzájuthassanak. Az alperest fedezetelvonó szándék nem vezette, bízott a beruházás kivitelezésében. A felperes bevonásának egyetlen oka az volt, hogy az alperes a Terület és Régiófejlesztési Célelőirányzat pályázatán, mint önkormányzat nem vehetett részt.

Jogalap hiányában az elsőfokú bíróság a tulajdonszerzés mértékére, megállapítására irányuló szakértői bizonyítási indítványt elutasította.

Az ítélet ellen, annak megváltoztatása és a kereset teljesítése, valamint az alperes első- és másodfokú perköltségben való marasztalása érdekében a felperes terjesztett elő fellebbezést.

A fellebbezésben arra hivatkozott, hogy a 2008. július 1. napján megkötött bérleti szerződés 5. pontja a Cstv.40.§ (1) bekezdés a) pontjába ütközik, hiszen a szerződés következtében a beruházás eredményével az I. rendű alperes úgy gazdagodott, hogy a felperessel szerződést kötő hitelezőket megillető vállalkozói díj fedezetét a felperesi gazdasági társaság egyszemélyes tulajdonosaként nem biztosította. Álláspontja szerint a perben beszerzett bizonyítékok egyértelműen alátámasztják, hogy a bérleti szerződés aláírásakor még csupán szándék szintjén merült fel a bérlő részéről regionális pályázati forrás és hitel igénybe vétele, konkrét hitelszerződés, elbírált pályázat ebben az időpontban nem volt. Az 500.000 forint törzstőkéjű felperesnek nem állt rendelkezésére a beruházás elvégzéséhez szükséges pénzeszköz, semmilyen komolyabb vagyontárgya nem volt, nem tekinthető reálisnak az a feltevés, hogy a beruházáshoz hitelt tudott volna igénybe venni, nem tudni, hogy

miből kívánta a felperes kiegyenlíteni a vele szerződést kötő vállalkozókat. 2009. június 4-én került sor a támogatási szerződés aláírására, amellyel a felperes részére a Ny. 19.752.417 forint összegű vissza nem térítendő támogatást nyújtott. A beruházás pénzigénye a támogatási szerződés szerint 63.274.725 forint volt, a vissza nem térítendő támogatáson felüli költségeket a kedvezményezett hitel igénybevételel kívánta kiegyenlíteni, tény azonban, hogy a felperes a fejlesztéséhez hitelt nem tudott felvenni.

Ennek tükrében az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a bérleti szerződés megkötésekor a felek szándéka nem arra irányult, hogy a felperes hitelezőit elzárják a felperes esetleges felszámolása esetén igényük kielégítésének lehetőségétől. Ezzel szemben éppen az állapítható meg, hogy a bérleti szerződéssel a felperesi társaság 100%-os tulajdonosa saját maga részére egyoldalú előnyöket kötött ki. A szerződés szerint a teljes beruházást a bérlő végezte el, a beruházással kapcsolatos költségekhez az alperes nem járult hozzá, ennek ellenére a beruházás eredményeként előállt vagyontömeg az alperes tulajdonába került. A bérleti szerződés 5. pontjába foglalt rendelkezés azzal a jogkövetkezménnyel járt, hogy a beruházást végző hitelezők kielégítési lehetősége meghiúsult. A bérleti szerződés aláírásakor nyilvánvaló volt, hogy a felperesi társaság megfelelő vagyon hiányában nem tud eleget tenni a fizetési kötelezettségeinek, hogy a társaság önmagában hitelképtelen és a bérleti szerződésnek az a rendelkezése, hogy a beruházással kapcsolatos költségek a 10 évi üzemeltetés során fognak megtérülni, semmilyen fedezetet nem nyújthattak arra, hogy a felperes a vállalkozást végző hitelezők követelését ki tudja egyenlíteni.

Álláspontja szerint az alperes a rosszhiszeműség véelmét abban az esetben tudta volna sikeresen megdönteni, ha a bérleti szerződés megkötésekor az alperes, mint a felperesi társaság 100%-os tulajdonosa gondoskodott volna arról, hogy a beruházáshoz szüksége pénzügyi fedezet abban az esetben is rendelkezésre álljon, ha a hitelt, illetve támogatást a felperesi társaság nem kapja meg.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására és a felperes perköltségben marasztalására irányult. Kifejtette, hogy a 2008. július 1-jén kelt bérleti szerződés alapján a felperes semmiféle igénnyel a beruházással kapcsolatban nem léphet fel az alperessel szemben, így ráépítés jogcímén sem.

Állította, hogy az alperes a bérleti szerződés megkötése során jóhiszeműen járt el, ennek bizonyítéka, hogy a bérleti szerződés 10 éves határozott időtartamú volt. Az alperesi önkormányzat arról tudott, hogy a bérlő a beruházás elvégzéséhez regionális pályázati forrást és hitelt kíván felvenni. A bérleti szerződés 3. pontjából az is megállapítható, hogy a felek úgy állapodtak meg, hogy a bérlő sem a beruházás, átalakítás időszakában, sem pedig a 10 éves bérleti szerződés további időszakában bérleti díjat nem fizet. Mindebből az is következik, hogy a felek a bérlő általi beruházás összegét a 10 éves bérleti díj összegével egyenlőnek tartották.

A bérleti szerződés megkötése időpontjában az alperesben a hitelezők kijátszásának a gondolata sem merülhetett fel, hiszen a bérleti szerződés 2. pontja szerint a bérbeadó tudomással bírt arról, hogy regionális pályázati forrást és hitelt kíván a bérlő igénybe venni a beruházás kivitelezéshez. A hitelfelvétellel kapcsolatban az alperes részére a V. Zrt. 2008. június 11. napján szándéknyilatkozatot bocsátott rendelkezésre 56.981.308 forint hitelösszegre vonatkozóan.

Hivatkozott az alperes arra is, hogy a felperes a bérleti szerződés megkötése időpontjában nem volt fizetéseképtelenségi helyzetben, ezt csak jóval később következett be. Mindezek alapján az alperes a rosszhiszeműség véelme alól magát sikeresen mentette ki a perben.

Álláspontja szerint az a körülmény, hogy a hrsz.-ú ingatlan az önkormányzat vagyongazdálkodási rendeletének mellékletében korlátozottan forgalomképes vagyontként szerepel, jogi értelemben azt eredményezi, hogy a ráépítés, mint szerzőismód adott esetben fogalmilag kizárt. E körben hivatkozott a helyi önkormányzatokról szóló törvény 79.§ (1) bekezdésére, valamint a

nemzeti vagyonról szóló 2011. évi CXCVI. törvény 5.§ (1) bekezdésére és (2) bekezdés c) pontjára és utalt a Legfelsőbb Bíróság EBH 2008.1861. számú elvi döntésére is.

Változatlanul fenntartotta azt az álláspontját, hogy a felperes a Cstv.40.§ (1) bekezdés a) pontjára alapított hivatkozását a 90 napos határidőn túl, elkéssetten terjesztette elő.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helytállóan állapította meg, azt a másodfokú bíróság is elfogadta ítélezése alapjául.

A nemzeti vagyonról szóló 2011. évi CXCVI. törvény 2015. április 10-én - a hrsz.-ú ingatlanon álló S. átalakítására vonatkozó használatba vételi engedély jogerőre emelkedésének napján - hatályos 5.§ (5) bekezdés b) pontja szerint a helyi önkormányzat korlátozottan forgalomképes törzsvagyonát képezi a helyi önkormányzat tulajdonában álló, a helyi önkormányzat képviselő-testülete és szervei, továbbá a helyi önkormányzat által fenntartott, közfeladatot ellátó intézmény költségvetési szerv elhelyezését, valamint azok feladatainak ellátását szolgáló épület, épületrész.

Az 5.§ (6) bekezdése értelmében a korlátozottan forgalomképes törzsvagyoni minősítés az (5) bekezdés a)-c) pontjai szerinti nemzeti vagyon tekintetében addig áll fenn, amíg az adott vagyontárgy közvetlenül önkormányzati feladat és hatáskör ellátását vagy közhatalom gyakorlását szolgálja.

A korábban kultúrházként önkormányzati közfeladatot ellátó intézményként működő ingatlan funkciója a használatba vételi engedély jogerőre emelkedésével megváltozott, földszintjén éttermet, a pincészetjén borozót alakítottak ki. A funkció megváltozásával egyidejűleg a hivatkozott nemzeti vagyonról szóló 2011. évi CXCVI. törvény 5.§ (6) bekezdése alapján korlátozottan forgalomképes törzsvagyoni minősítését az ingatlan elveszítette. A fentiekre tekintettel tehát nem volt kizárt az ingatlan tekintetében a ráépítéssel történő tulajdonszerzés, e tekintetben nem helytálló az alperes védekezése.

A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 40.§ (1) bekezdés a) pontja szerint a tudomásszerzéstől számított 90 napon, de legfeljebb a felszámolást elrendelő végzés közzétételének időpontjától számított egy éves jogvesztő határidőn belül a hitelező - vagy az adós nevében a felszámoló - a bíróság előtt keresettel támadhatja meg az adósnak a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra történő beérkezése napját megelőző 5 éven belül és azt követően megkötött, az adós vagyonának csökkenését eredményező szerződését vagy más jognyilatkozatát, ha az adós szándéka a hitelező vagy a hitelezők kijátszására irányult, és a másik fél erről a szándékról tudott vagy tudnia kellett.

A Cstv.40.§ (1) bekezdés a) pontja a felszámolás iránti kérelem benyújtását megelőző 5 éven belül és azt követően megkötött, ún. csalárd ügyleteket nevesíti. A csalárd ügylet megvalósulásának konjunktív tényállási eleme, hogy a támadott szerződés az adós vagyonának csökkenését eredményezze, az adós szándéka a hitelező vagy a hitelezők kijátszására irányuljon, további feltétele a másik szerződő fél rosszhiszeműsége is.

A Cstv. a vagyonsökkenés minbenlétére nézve rendelkezést nem tartalmaz. A Cstv.1.§ (3) bekezdése értelmében a felszámolási eljárás célja, hogy az adós hitelezői a Cstv.-ben meghatározott módon kielégítést nyerjenek. A Cstv.3.§ e) pontja szerint a Cstv. alkalmazásában vagyonnak minősül mindaz, amit a számvitelről szóló törvény befektetett eszköznek vagy forgóeszköznek

minősít. A Cstv.48.§ (1) bekezdése szerint a felszámoló az adós követeléseit esedékességgel behajtja, igényeit érvényesíti és vagyont értékesíti.

Tekintettel arra, hogy a hitelezők kielégítésének alapját részben az adós vagyonának értékesítésétől befolyó pénzüsszeg képezi, a Cstv. ezért az adós aktív, a hitelezők kielégítésére alkalmas vagyont védi. Ebből következően pedig a vagyonsökkenés bekövetkezésének megítélésénél az adós aktív, a hitelezők kielégítésére alkalmas vagyonának van jelentősége. A Cstv.40.§ (1) bekezdés a) pontja tekintetében „az adós vagyonának csökkenése” kifejezést csak az eszközérték csökkenéseként lehet értelmezni. Az adós felszámolásának megindulását követően annak van jelentősége, hogy mekkora az adós eszközeinek értéke, amelyet a Cstv. szabályai szerint a hitelezők között fel lehet osztani.

A fenti értelmezés figyelembevételével megállapítható, hogy a felperes vagyona a 2008. július 1-jén megkötött bérleti szerződés eredményeként nem csökkent. A fenti értelmezés szerint ugyanis nem minősül vagyonsökkenésnek az az eset, amikor - a perbeli bérleti szerződés 5. pontjában foglalt rendelkezés folytán - elmarad a felperes által eszközölt beruházás eredményeként a felperes vagyonának növekedése. A felperes tényleges vagyona (eszközök) ugyanis a bérleti szerződés megkötését követően sem csökkent.

Az a körülmény pedig, hogy a beruházás befejezését követően az étterem, borozó, panzió üzemeltetéséből származó bevétel elmaradt, nem a 2008. július 1-jei bérleti szerződés megkötésének, hanem annak következménye, hogy időközben a felperes felszámolási eljárás alá került és az üzemeltetést nem kezdte meg. A kivitelezési munkák csaknem teljes elvégzése ellenére a használatbavételi engedély beszerzése elmaradt, az iránt utólag, a perbeli követelés előterjesztésére figyelemmel a felszámoló intézkedett.

Ha a vagyonsökkenés mégis bekövetkezett volna, abban az esetben sem lenne megalapozott a kereset. Egyetért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak azzal az álláspontjával, hogy a perben az alperes a Cstv.40.§ (3) bekezdésében foglalt rosszhiszeműség vélelmét sikeresen megdöntötte.

Ennek bizonyítékeként értékelte az elsőfokú bírósághoz hasonlóan a másodfokú bíróság is az elsőfokú eljárásban kihallgatott tanúk vallomását, amelyből megállapítható volt, hogy a perbeli bérlet szerződés megkötése nem az esetleges felszámolási eljárásban bejelentkező hitelezők kijátszására irányult, a szerződést annak érdekében kötötték meg, hogy a vissza nem térítendő állami támogatás igénybe vételéhez a felperes sikeres pályázatot tudjon benyújtani (.../34. számú jegyzőkönyv. 4. oldal 1. bekezdés, 7.o., 10. oldal 5.bekezdés). Megállapítható a tanúvallomásokból és az okiratokból az is, hogy a felperes cégnek voltak bevételei, az alperes a felperes részére pénzt tudott átutalni, de ebből és a megelőlegezett állami támogatásból nem a kivitelezést végző vállalkozókat, hanem a felperes által működtetett termálfürdő költségeit fizették ki (.../32.sz. alperesi előkészítő irathoz mellékelte 2009. IX.1-jei testületi ülés jegyzőkönyve, tanú 6 tanúvallomása 34. számú tárgyalási jegyzőkönyv. 8. oldal, 39/A/2. sz. alperesi beadvány). Nem a bérleti szerződés megkötésének következménye tehát, hogy a rendelkezésre álló forrást nem a kivitelezést végző vállalkozók (későbbi hitelezők) kifizetésére fordították.

Az is a rosszhiszeműség vélelmének megdöntése melletti bizonyíték, hogy a bérleti szerződés megkötése jóval korábbi volt, mint a hitelezők követeléseinek keletkezése, hiszen a bérleti szerződés megkötését követően indult a hrsz.-ú ingatlanon a beruházás megvalósítása.

A fentieket figyelembe véve a másodfokú bíróság álláspontja szerint helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a Cstv.40.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a felperes és az alperes között

2008. július 1-jén kötött bérleti szerződés 5. pontja nem érvénytelen. Az érvényesen létrejött és hatályos bérleti szerződés 5. pontja pedig a felperes ráépítés címén előterjesztett kereseti igényének érvényesítését kizárja.

Az indokolás fentiek szerinti pontosításával ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező felperes perköltséget nem igényelhet és a Pp.78.§ (1) bekezdése, valamint az Itv.74.§ (3) bekezdése és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján viselni tartozik az illeték-feljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket, valamint ugyancsak a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét, amelynek mértékét a másodfokú bíróság a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) és (5) bekezdése, valamint 4/A.§-a alapján állapította meg.

Pécs, 2016. április 7.

Dr. Zóka Ferenc s.k. a tanács elnöke, Dr. Hrubai Adrienn s.k. előadó bíró, Dr. Kutasi Tünde s.k. bíró